UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 480. Simplicii Pap. Annus 13. Zenonis Imp. 7. Odoacr. Reg. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

Visual Library

facere prætermittens, tum religionem Chriſtianam, tum ipſum Romanum Imperium peſſumdedit, vt inferiùs ex rebus geſtis manifeſtiùs apparebit. Repetit & exprobrat hoc ipſum idem Papa Simplicius in epiſtola ad Acacium Epiſcopum Conſtantinopolitanum hoc eodem anno data, non abſque animi amaritudine, verbis iſtis[a]:

a Simpl. epiſt. 13.

Simplicius Epiſcopus Acacio Epiſcopo Conſtantinopolitano.

X. SIMPLICIVS PAPA AD ACACIVM SCRIBIT.

Clementiſſimi Principis litteris, tuaq; dilectionis de ſacrilega & funeſtiſſima cæde, quæ apud Antiochiam facta eſt, ſauciatus & nimium affectus mœrore reſpondeo; aſtruens, ſi qua dudum de Petro & alijs complicibus eorum ſcripſeram: & vt pietati eius cum cæteris, qui aderant, fratribus ſuggerere poſtulâram, vt optaueram ordinatum fuiſſet, hæreticorum temeritas ad tantum facinus non veniret; nec aliquid neceſſitatis exiſteret, vt non aliter prædictæ ſubueniretur Eccleſiæ, niſi vt aliquid de iure eius curatio ipſa minueret. Quamuis enim profecerit ad quietem, quòd Chriſtianiſſimi Principis iuſſione vel ſine præiudicio canonum à tua charitate fuerit Antiochenus Epiſcopus ordinatus: tamen nō eſt ſine inuidia factum, cuius cauendum deinceps etiam ille teſtatur, qui præcepit, exemplum.

XI. COERCERE STVDET SIMPLICIVS ELATAM MENTEM ACACII.

In quo pietate eius gratias dignum eſt nos referre: quoniam ita gloriæ ſuæ moderatus eſt poteſtatem, vt fideliſſimâ deuotione Patrum regulis ſubmitteret, quæ iuberet, nec in auctoritatem recipi quod ſequenti conſtituit ætate prohiberi; vt ſcilicet in hac tantummodò perſona, quam iuſſu eius & ſtudio quietis Antiochenſibus non tuâ vſurpatione Antiſtitem conſecrâſti, quod factum eſt, neceſſitate ſufficeret. In quo tuæ dilectionis non irrationabilem cognoſcimus fuiſſe famulatum: quia Eccleſiarum iura reſpiciens, diu te non immeritò ſuſpendiſſe teſtaris; ne videreris ambire, quod tanto Principi & in tam graui cauſa non poteras abnegare. Quapropter, frater cariſſime, inſtitutorum veterum, quæ in te ſunt probata, non immemor, ſicut veniale iudicare non per uides, quod tibi certum eſt imperatum, ita ipſe dans honorem fratribus, labora ne neceſſitas ſit vlla faciendi, quod optas nunc ſatisfactione purgari. hactenùs ad Acacium Simplicius, iſtud ipſum vehementiùs inculcans, quòd hominis ingenium noſceret ad volatum Icarias pennas appetere, & eas quauis oblata occaſione captare: ne eum quidem opinatio iſta fefellit, vt exitus demonſtrauit. Sed de his ſuo loco erit agendum.

XII. Sic igitur nouo & prorſus inuſitato exemplo contigit, vt quia à totius Syriæ Epiſcopis ordinari ſoleret Antiochenus Antiſtes, agente Imperatore, & ratum habente Romano Pontifice, fuerit ab Acacio Conſtantinopolitano Epiſcopo ordinatus Stephanus Iunior. At quid accidit? Sicut latens malus humor in cutem cùm à natura tranſmittitur, leni confricatione pruritus mordacior excitatur: ita planè quæ in Acacio hactenùs ambitio latuit, occaſione ordinationis Epiſcopi Antiocheni magis magiſque incenſa appetitum primatus illi vehementiorem ingeſſit; vſque adeò, vt famis, ſeu potius rabiei expellendæ cauſa, cuſtodita canonum clauſtra ruperit, & vincula Catholicæ communionis confregerit, ſeque ac poſteros ſuos præcipites dederit: vt quæ ſæpè dicentur inferiùs, manifeſtiſſimè declarabunt.

XIII. DE TEMPORE SEDIS STEPHANI IVNIORIS ANTIOCHEN. EPISCOP.

De tempore autem, quo ſederit Stephanus Iunior, corrigendum eſt Nicephori Chronicon, cùm ei vnum tantùm annum ſedis tribuit, quem conſtat eam ad triennium propagâſſe, nimirùm vſque ad annum Domini quadringenteſimum octogeſimumſecundum, quo creatus reperitur Calendion eius ſucceſſor. id quidem apertiſſimè liquet ex litteris Sanct. Simplicij Romani Pontificis ad Acacium eo anno datis, quibus agit de recenti tunc facta Calendionis electione: ſed de his ſuo tempore opportuniùs agemus.

XIV. S. LVPI EPISC. OBITVS.

Hoc eodem anno magnus ille Lupus Trecenſis Eccleſiæ Epiſcopus, Gallicanæ Eccleſiæ decus, cuius immenſa præconia ſuperiùs ex Sidonio Apollinari retulimus, ex hoc mundo migrauit in cœlū æternæ vitæ præmia à Deo conſecuturus, cùm iam annis quinquaginta duobus Epiſcopali præfecturâ ſuam Eccleſiam ſanctiſſimè adminiſtraſſet. Porrò eius hoc anno obitus temporis ratio inde certa deducitur: quod cum fideliſſimus auctor, qui res ab eo geſtas poſteris tradidit, teſtetur ipſum eſſe creatum Epiſcopum biennio ante functionem legationis cum Sācto Germano in Britanniam, nempe anno Domini quadringenteſimo vigeſimoſeptimo; his ſi addas eius ſedis annos quinquagintaduos, planè inuenies ipſum hoc anno quadringenteſimo ſeptuageſimonono mortuum eſſe. Sed quid de eius diſcipulis viris laudatiſſimis, deque eiuſdem Lupi obitu idem auctor ſcribat, ipſius hic verbis reddamus[b]:

b Apud Sur. tom. 4. aiſt. 29. Auguſt.

XV. S. LVPI DISCIPVLI SANCTISSIMI.

Multos autem habuit vir beatiſſimus præclarâ virtute diſcipulos inſigni miraculorum gloriâ illuſtres. In ſancto Polychronio Virdunenſis Eccleſiæ Epiſcopo gratia curationum præfulſit; ita vt religatis poſt tergum manibus dæmonibus imperaret, priuſq; ſenſum reciperent obſeſſi, quàm corporum ſuorum colliſionem. Sanctum Seuerum Treuerenſis Eccleſiæ ordinatum Epiſcopum Primæ Germaniæ Gentibus prædicantem non ambigimus inter Apoſtolos ſuum habere cōſortium. Sanctum quoque Albinum Catalaunenſem Antiſtitem diuturnæ ſanctitatis prærogatiuâ eminentem non debemus taciti omittere, quàm ille crebrò permultis locis dæmones ab hominibus profligârit. Nec immeritò, dum tantorum virorum celebramus præconia, eximij magiſtri laudes depromere videri debemus.

XVI. *Succeſſit autem ei dignus illo honore ſacerdos Camelianus eius morum imitator. Iam annis quinquaginta & duobus ſanctus Lupus glorioſæ memoriæ Antiſtes ſacerdotio functus erat, cùm vita præſentis debitum perſoluens, ſpiritum miſit ad ſuperos, dignus in terra laudibus celebrandus. Inde ergo nunc nobis, quò ſublimis electus eſt, præſidium impendat.* hactenùs de Lupo: cuius diem natalem Eccleſia Catholica religioſo cultu annis ſingulis quarto Kalendas Auguſti celebrandum ſuſcepit. At ne putes in tam longæuæ ſedis Lupi numerorum errorem (vt aſſolet) irrepſiſſe: accipe ex Sidonio veritatem: Extat eius epiſtola[c] ad ipſum data, cùm ageret in ſede annum quinquageſimum; ſunt hæc enim Sidonij verba: *Iam per quinquennia decem non æquæuis ſacerdotibus tantùm, verùm & antiquis quoties collatus, antelatusq; ſis*, &c. hæc ipſe de Lupo: in cuius locum (vt dictum eſt) ſubrogatus eſt Camelianus ab auctore laudatus, hicque ſubſcriptus reperitur Concilio Aurelianenſi primo.

c Sido. l. 9. epiſt. 11.

IESV CHRISTI
Annus 480.

SIMPLICII PAP. Annus 13.	ZENONIS IMP. 7. ODOACR. REG. 5.

I. ANNVS ſequens Conſulatu Baſilij Iunioris illuxit: quo tandem per legationem Zenonis Imp. Carthaginenſis Eccleſia, poſt longa ſpatia annorum vigintiquatuor ærumnoſæ viduitatis, nouum accepit ſponſum, ſanctiſſimum virum Eugenium Epiſcopum. Quomodò autem acciderit tam fauſtum ac iucundum deſolatæ Eccleſiæ Africanæ ſolatium, antequam narrare aggrediamur; de tempore, quo hæc geſta eſſe hoc anno præſenti diximus, ratio eſt exactè diſquirenda. Auctor eſt Victor[d], qui interfuit, eiuſdemque Eccleſiæ cladis à Wandalis illatæ particeps fuit, poſt occluſam Carthaginenſem Eccleſiam, defuncto Deogratias Eccleſiæ eiuſdem Antiſtite, ita perſeuerâſſe abſq; paſtore annos vigintiquatuor. Cùm autem ex his, quæ ſuperiùs dicta ſunt, ſatis euidens fuerit demonſtratum, obijſſe dictum Epiſcopum paulò poſt captam à Genſerico Romam (quod contigiſſe vidimus anno Domini quadringenteſimo quinquageſimoquinto) nempe ſequenti anno quinquageſimoſexto poſt quadringenteſimum: huic numero ſi annos vigintiquatuor addas eiuſdem ſedis ceſſationis, planè reperies hoc ipſo anno Domini quadringenteſimo octogeſimo creatum fuiſſe ſanctum Eugenium Carthaginenſem Epiſcopum. His de tempore elucidatis, iam rem ipſam à Victore deſcriptam hic reddamus, qui poſt Hunerici in regnum ſucceſſionem hæc habet de reſtituta Eccleſia Carthaginenſi:

d Vict. de perſecut. VVand. l. 2.

DE TEMPORE CREATION. S. EVGENII EPISC. CARTHA.

II. *Dedit (inquit) licentiam Hunericus, Zenone Imperatore atq;*

ECCLESIA AFRICANA ZENONIS IMP. OPERA SVBLEVATVR.

Placidiâ relictâ Olybrij rogantibus, vt Carthaginenſis Eccleſia ſibi, quem vellet, Epiſcopum ordinaret, quæ iam per vigintiquatuor annos tali ornamento fuerat deſtituta. Miſit ergo tunc ad Eccleſiam Alexandrum virum illuſtrem huiuſmodi legationem ferentem, vt præſentia eius Catholicus populus dignum ſibi peteret ſacerdotem; deſtinans quoque per Notarium ſuum Vuitared edictum, quod publicè legeretur hunc continens modum:

VI. EDICTVM HVNERICI REGIS.

Iuſsit vobis dominus dici, quia Imperator Zeno & nobiliſsima Placidia per Alexandrum virum illuſtrem ſcripſerunt, petentes vt Eccleſia Carthaginis religionis veſtræ proprium Epiſcopum habeat: Hoc fieri præcepit, atque eis reſcripſit, vel legatis ab eis directis dici iuſsit, vt ſicut petierunt, vobis Epiſcopum, quem volueritis, ordinetis: eo ſub tenore, vt noſtræ religionis Epiſcopi, qui in Conſtantinopoli ſunt, & per alias prouincias Orientis, ex eius præcepto Epiſcopi liberum arbitrium habeant in Eccleſiis ſuis, quibus voluerint linguis populo tractare, & legem Chriſtianam colere, quemadmodùm vos hic, vel in aliis Eccleſiis, quæ in prouinciis Africanis conſtitutæ ſunt, liberum arbitrium habetis in Eccleſiis veſtris Miſſas agere vel tractare, & quæ legis veſtræ ſunt, quemadmodùm vultis, facere. Nam ſi hoc circa eos non fuerit obſeruatum, tum Epiſcopus, qui ordinatus fuerit, vel clerici, vel alij Epiſcopi cum clericis ſuis, qui in Africanis prouinciis ſunt, iubentur inter Mauros mitti.

IV. DOLOSAM INDVLGENTIAM SVSPICANT CARTHAGINENSES.

Quod edictum dum nobis præſentibus decimoquarto Kalendarũ Iuliarum vniuerſæ Eccleſiæ legeretur; gemere cœpimus, muſitantes, eò quòd meditantibus dolos, malorum eſſet futura perſecutio præparata. Et ita legato dixiſſe probamur: Si ita eſt; & interpoſitis his conditionibus periculoſis, hæc Eccleſia Epiſcopum non delectatur habere. Gubernat eam Chriſtus, qui ſemper dignatur gubernare. Quã ſuggeſtionem legatus accipere neglexit: Simul & populus, vt tunc fieret, vt ignis exarſit, cuius erat clamor intolerabilis, qui nullâ poſſet ratione ſedari.

V. EVGEN. CREATVR EPISCOP. CARTHAGINEN.

Ordinato itaque Epiſcopo Eugenio viro ſancto Deoq́ accepto, ſublimis nata eſt lætitia, & gaudium cumulatum eſt Eccleſiæ Dei. Exultat multitudo Catholica ſub barbara dominatione de ordinatione Pontificis reparati. Nam maximus iuuenum numerus atque adoleſcentularum ſibimet in commune congaudens, atteſtabatur, quòd numquam vidiſſet Epiſcopum in trono ſedentem. Porrò ille vir Dei ſacerdos Eugenius cœpit per conuerſationem operum bonorum venerabilis ac reuerendus haberi etiam ab iis, qui foris ſunt, & ita eſſe omnibus gratus, vt ſi fas eſſet, animam ſuam pro eodem vniuerſos ponere delectaret. Eleemoſynas quoque tales per eum Dominus dignatus eſt facere, vt incredibile videatur tantum eum impendere, vbi Eccleſia, totum barbaris tenentibus, nec vnius nummi habere cognoſcitur facultatem. Humilitatem in illo, charitatem, pietatem diuinitùs condonatam, ſi quiſquam incipiat, non potuerit explicare. Pecuniam apud eum manſiſſe non probatur, niſi fortè tali hora offerretur, quando iam Sol diei explicans curſum, nocturnis tenebris ordinem daret & locum. Vnde tantum reſeruabat, quantum diei ſufficeret, non quantum cupiditas expetiſſet. Deo noſtro ſubinde quotidiè ingentia & maiora donante. hactenùs Victor de ordinatione Eugenij, & Epiſcopalis ipſius curæ primo progreſſu. Quomodò autem occaſione eius vitæ morum non leuis aduerſus eum inuidia ab Arianis conflata ſit, ac ſubinde perſecutio ſubſecuta, dicere incipiemus anno ſequenti, vt congruè tempora reddamus temporibus.

VI. [a] Greg. Tur. l. 2. c. 20. DE VICTORIO DVCE PRÆFECTO ARVERNENSIBVS.

Decimusquartus hic annus eſt, quo (vt inquit Gregorius Turonẽſis [a]) Euaricus Rex Gothorum in Gallia præfecit ſeptem ciuitatibus (inter quas adnumerabantur Aruernum) Victorium Ducem. Quomodò autem acceperit ciuitatem Aruernenſem Euaricus non armorum vi, quàm ſæpè anteà fruſtrà tentauerat, ſed deditione non quidem ciuium, verùm legatorum ignauâ promiſſione, paucis dicamus. Cùm enim pax cum Euarico Rege tunc potentiſſimo ſanciretur, inter alias pacis conditiones illa iniquior fuit, vt potiretur Aruerno diutiùs concupito, expugnato numquam. Extat autem de his ingens querela Sidonij Apollinaris eiuſdem ciuitatis Epiſcopi, dum lacrymis perfuſam epiſtolam dedit ad Græcum, ſiue Græcium, vel Agricium [b] Maſſilienſis ciuitatis Epiſcopum, vnum ex legatis, qui diſpendio eiuſdẽ Aruernenſis ciuitatis pacem redemerant, reliquorum Galliæ proximè degentium populorum; in qua hæc poſt alia ingerit:

[b] Sido. l. 7. epiſt. 7.

VII. EXPOSTVLATIO SIDONII AD VERSVS LEGATOS.

Noſtri hic nunc eſt infelicis anguli ſtatus, cuius (vt fama confirmat) melior fuit ſub bello quàm ſub pace conditio. Facta eſt ſeruitus noſtra pretium ſecuritatis alienæ: Aruernorum (proh dolor!) ſeruitus: qui (ſi priſca replicarentur) audebant [*] ſe quondam fratres Latio dicere, & ſanguinem ab Iliaco populo computare. Si recentia recordemorabuntur: ij ſunt, qui viribus propriis hoſtium publicorum arma remorati ſunt: cui ſæpè populo Gothus non fuit clauſo intra mœnia formidini cùm viciſsim ipſe fieret oppugnatoribus poſitis intra caſtra terrori. Ii ſunt, qui ſibi aduerſus vicinorum æmulos tam duces fuêre, quàm milites. De quorum tamen ſorte certaminum ſi quid proſperum ceſsit, vos ſecunda ſolata ſunt: ſi quid cõtrarium, illos aduerſa fregerunt.

[*] audebant

VIII. NOBILITAS ARVERNENSIVM ET PRÆCLARE RES GESTÆ.

Illi amore Reipublicæ, Seronatum barbaris prouincias propinantem, non timuêre legibus tradere, quem conuictum deinceps Reſpublica vix præſumpſit occidere. Hoccine meruerunt inopia, flamma, ferrum, peſtilentia, pingues cædibus gladij, & macri ieiuniis præliatores? Propter huius tamen inclytæ pacis expectationem, auulſas muralibus rimis herbas in cibum traximus, crebrò per ignorantiam venenatis graminibus infecti, quæ indiſcretis foliis ſuccisque viridantia ſæpè manus fame concolor legit. Pro iis tot tantisque deuotionis experimentis, noſtri (quantum audio) facta iactura eſt? Pudeat vos, precamur, huius fœderis nec vtilis, nec decori.

IX. SIDONII INVITA EPRÆHENSIO DE INIQVA PACIS CONDITIONE.

Per vos legationes meant: vobis primùm (quamquàm Principe abſente) non ſolùm tractata referantur, verùm etiam tractanda committuntur. Veniabilis ſit, quæſumus, apud aures veſtras, veritatis aſperitas, cuius conuicij inuidiam dolor eripit. Parum in commune conſulitis; & cum in Concilio conuenitis, non tam cura eſt publicis mederi periculis, quam priuatis ſtudere fortunis. Quod vtique ſæpè diuque facientes, iam non primi comprouincialium cœpiſtis eſſe ſeduli. At quouſque iſta poterunt durare præſtigiæ? Non enim diutius ipſi maiores noſtri hoc nomine gloriabuntur, qui minores incipiunt non habere. Quapropter vel concilio quo poteſtis ſtatum concordiæ tam turpis incidite. Adhuc ſi neceſſe eſt, obſideri, adhuc pugnare, adhuc eſurire delectat. Si verò tradimur, quando non potuimus viribus obtineri: inueniſſe vos certum eſt, quid barbarum [*] ſuaderetis ignaui.

[*] barbaris

X. NE DEDITIO FIAT CIVIVM CVM CIVITATE.

Sed cur dolori nimio frena laxantur? Quin potiùs ignoſcite afflictis, nec imputate mœrentibus: namque alia regio tradita ſeruitium ſperat, Aruerna ſupplicium. Sanè ſi medicari noſtris vltimis non valetis: ſaltem hoc efficite prece ſedulâ, vt ſanguis viuat. Quorum eſt moritura libertas: parate exulibus terram, capiendis redemptionem, viaticum peregrinaturis. Si murus noſter aperitur hoſtibus, non ſit clauſus veſter hoſpitibus. Memor noſtri eſſe dignare, domine Papa. hactenùs Sidonij lugubris epiſtola. Sed nihil profecit, rebus iam mutuo conſenſu compoſitis. Dedita eſt tandem Gothis ciuitas ipſa: permiſſi ſunt tamen ciues abire liberi, & ad alias migrare ciuitates. Verùm memores ijdem Gothi plurimas ſibi à ciuitate illa ſtrages illatas fuiſſe, cum eam ſæpiùs obſediſſent: quòd in ciuis non poterant ob pactum conuentum, in muros vindicantes, eandem incendio concremârunt. teſtatur id ipſe Sidonius in epiſtola ad Conſtantium [c], cum agit de reditu ciuium eandem inſtaurantium.

[c] Sido. l. 3. epiſt. 20.

XI. INSTAVRATVR ARVERNVM.

Etenim vbi exatiatus eſt Gothicus furor: ne tantæ pateretur diſpendium ciuitatis, quam vix tandem ex pace ceperat, quàm bello fruſtrà ſæpè tentârat; ad eius inſtaurationem adiecit animum, cùm hoc anno (vt dictum eſt ex Gregorio) Rex Euaricus Victorium Ducem illuc miſit: qui cùm pius eſſet, ſacra etiam illic plura ædificia erexit, de quibus vbi ſuprà iſta Gregorius [d]: *Protinus Aruernos aduemens, ciuitatem addere voluit: vnde & cryptæ illæ vſque hodie perſtant ad baſilicam S. Iuliani; & columnas, quæ ſunt in æde poſita, exhiberi iuſsit: baſilicam S. Laurentij & S. Germani Licaniacenſis vici iuſsit ædificari. fuit autem Aruernis annis nouem.* hæc de his ibi. Quid prætereà mirandum de eodem Victorio Duce Aruernis commorante alibi idem Gregorius habeat, accipe [e]:

[d] Gre. l. 2. c. 20.

[e] Gre. Tur. de Glor. Confeſſ. c. 33.

XII. COERCETVR VICTORIVS DVX VENERABILI SANCTITATE.

Fuit (inquit) *in ſupradicta Aruerna vrbe admirabilis ſanctitatis Amabilis quidam vici Ricomagenſis presbyter, qui virtutibus magnis præcellens ſæpè ſerpentibus dicitur imperaſſe. Nam ad huius tumulum cum Dux Victorius deſpexiſſet orare, adfixo è regione equo, nequaquam poterat amouere: quem cùm flagris ſtimulisque vrgeret, & ille quaſi æneus ſtaret immobilis; tandem aliquando*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Dux à ſuis commonitus, qui (vt ita dicam) ipſi pecudi ſimilis erat factus, ad orationem deſcendit: cumq́; fideliter oraſſet, quò voluit, iuit. Ad huius ſepulchrum energumenum vidi mundatum periurantem deriguiſſe vt ferrum, crimen confeſſum, illicò abſolutum. hæc Gregorius. Eſt eiuſdem Victorij honorifica mentio apud Sidonium Apollinarem, vbi agit de S. Abraham Abbatis obitu, cùm & carmine lugubri illum laudauit: hæc enim habet ſcribens ad Voluſianum [a], cùm adhuc Victorius præeſſet Aruernis:

a Sido. l. 7 epiſt. 17.

XIII. DE S. ABRAHAM ABBATE SIDONIVS AD VOLVSIANVM.

Iubes me, domine frater, lege amicitiæ, quam nefas lædi, iam diu deſides digitos incudibus officinæ veteris imponere, & Sancto Abrahæ die functo næniam funebrem luctuoſis carminibus inſcribere. Celeriter iniunctis obſecundabo, cùm tuâ tractus auctoritate, tum principaliter ampliſſimi viri Victorij Comitis deuotione præuentus, quem iure ſæculari patronum, iure Eccleſiaſtico filium, excolo vt cliens, vt pater diligo: Qui ſatis docuit, qua ſibi aut qualis erga famulos Chriſti cura ferueret, cùm totum circa decumbentis Antiſtitis, non dignitatem minùs, quàm membra curuatus, ac ſupra vultum propinquâ morte pallentem, dolore concolor factus, quid viro vellet, lacrymis indicibus oſtenderet. Et qui ſibi maximas humandi funeris partes ipſe præripuit, totum apparatum ſupercurrentis impendij, quod funerando ſacerdoti competeret, impartiens; ſaltem ad obſequium, quæ remanſerunt, verba conferimus, nihil aliud exaraturi ſtyli ſcalpentis impreſſu, quàm teſtimonium mutuæ delectionis. Cæterùm viri mores, geſta, virtutes, indigniſſimè meorum vilitate dictorum ponderabuntur.

DE REBVS S. ABRAHÆ CARMEN.

Abraham ſanctis meritò ſociande patronis,
Quos tibi collegas dicere non trepidem.
Nam ſic præcedunt, vt mox tamen ipſe ſequare:
Dat partem regni portio martyrij.
Natus ad Euphratem pro Chriſto ergaſtula paſſus,
Et quinquennali vincula laxa fame,
Elapſus Regi truculento Suſidis ora
Occiduum properas ſolus ad vſque ſolum.
Sed confeſſorem virtutum ſigna ſequuntur:
Spiritibusq́; malis fers fugitiuc fugam.
Quaque venis, lemurum ſe clamat cedere turba:
Dæmonas ire iubes exſul in exilium.
Expeteris cunctis, nec te capi ambitus vllus:
Eſt tibi delatus plus oneroſus honor.
Romuleos refugis, Byzantinosq́; fragores,
Atque ſagittifero mœnia fracta Tito.
Murus Alexandri te non tenet, Antiochiq́;
Spernis Eliſſeæ Byrſica tecta domus.
Rura paludicolæ temnis populoſa Rauennæ,
Et quæ lanigero de ſue nomen habet.
*Angulus iſte placet, pauperrimusq́; * receſſus,*
Et caſa cui culmo culmina preſſa forent.
Ædificas hic ipſe Deo venerabile templum,
Ipſe Dei templum corpore facte priùs.
Finiti curſus iſtic vitaq́; viaq́;,
Sudori ſupereſt dupla corona tuo.
Iam te circumſtant paradiſi millia ſacri,
Abraham iam te comperegrinus habet.
Iam patriam ingrederis, ſed te quâ decidit Adam,
Iam potes ad fontem fluminis ire tui. hactenùs epitaphium.

* pauperrimuſque

Subdit verò de monaſterio tanto deſtituto rectore, rogans eumdem Voluſianum, vt conſolaretur in eo degentes monachos, foueretque præpoſitum illis Abbatem, cùm ait: *Ecce vt iniunxeras, quæ reſtant, ſepulto iuſta perſoluimus. ſed ſi viciſſim charitatis imperijs fratres, amicos, commilitones obſequi decet: ad vicem, quæſo, tu quoque quibus emines inſtitutis, diſcipulos eius aggredere ſolari: fluctuantemq́; regulam fratrum deſtitutorum ſecundum ſtatuta Lerinenſium Patrum vel Grinnicenſium feſtinus informa: cuius diſciplinæ ſi qui rebelles, ipſe caſtiga: ſi qui ſequaces, ipſe collauda. Præpoſitus illis quidem videtur S. Auxianus, qui vir (vt noſti) pluſculum iuſto & corpore infirmus, & verecundus ingenio, eoq́; parendi quàm imperandi promptior, exigit te rogari, vt tuo ipſe ſub magiſterio monaſterij magiſter accedat: & ſi quis illum de iunioribus ſpreuerit tamquam imperitum vel puſillanimem, per te vnum ſentiat vtrumque non impunè contemni. Quid multa? Vis vt paucis quid velim agnoſcas? Quæſo vt Abbas ſit frater Auxianus ſupra congregationem, tu verò & ſupra Abbatem. Vale.*

AVXIANVS SVCCESSOR S. ABRAHÆ.

XIV. Porrò tam de Abraham, quàm de Victorio meminit Gregorius iſtis verbis [b]: *Cùm adhuc apud vrbem Aruernum Victorius, cuius ſuprà meminimus, moraretur, fuit in monaſterio B. Cyriaci vrbis ipſius Abbas Abraham nomine, qui fide atque operibus Abrahæ illius prioris refulgebat, ſicut in libro Vitæ eius ſcripſimus.* extat quidem illa tertiò loco poſita in Vitis Sanctorum Patrum ab ipſo conſcriptis. Cæterùm qui adeò inſtar Abrahæ Abraham inſigniter vixit, moriens perpetuò viuens inhæſit ſacris Eccleſiæ tabulis anniuerſariâ memoriâ celebris, quæ decimoſeptimo Kalendas Iunias repeti conſueuit. At de Abraham ſatis, qui nobis occurrit in via, dum agimus de Victorio, qui eum mirificè coluit.

b Greg. Tur. l. 2. c. 21.

XV. Rurſum verò quod ad eumdem Victorium ſpectat: etſi religioſi valdèque pij hominis ſæpè ſpecimen egregium edidit, nouiſſima tamen ipſius gloria caruere: etenim quòd barbaro eidemque ſæuo Regi Gothorum in famulatu eſſet, eiuſdem ſæuitiam induit, eamdemque in clariſſimum Senatorem exercuit: de quo pauca iſta Gregorius [c]: *Super Eucherium verò Senatorem calumnias deuoluit, quem in carcere poſitum nocte extrahi iuſſit, ligatumq́; iuxta parietem antiquum, ipſum parietem ſuper eum elidi iuſſit.* hæc ipſe.

VICTORIVS IN DETERIVS MVTATVS

c Gre. Tur. l. 2. c. 20.

XVI. Porrò in quem adeò immaniter Victorius ſæuijt, hic ille fuiſſe putatur Senator Eucherius, quem mirificè Sidonius prædicat, dum ad ipſum ſcribens hæc habet [d]: *Veneror antiquos, non tamen ita vt qui æquæuorum meorum virtutes aut merita poſtponam. Neque ſi Romana Reſpublica in extrema hæc miſeriarum defluxit, vt ſtudioſos ſui nunquam remuneretur, non idcirco Brutos Torquatosq́; non pariunt ſecula mea. Quorſum iſta hæc? inquis. De te ad te mihi ſermo eſt, vir efficaciſſime, cui debet Reſpublica, quod ſupra dictum ſolutum laudat hiſtoria. Quapropter temerarij rerum temeraria iudicia ſuſpendant, nec perſeuerent ſatis aut ſuſpicere præteritos, aut deſpicere præſentes,* &c. hæc Sidonius: ex quibus planè & cauſam cædis Eucherij intueris, & cur homo ſeruiens Gothis, in eum ſæuierit Reipublicæ ſtudioſum, auerſum penitùs ab eam ſubijcientibus barbaris.

d Sido. l. 3. epiſt. 8.

DE EVCHERIO SENATORE.

XVII. Porrò hunc eumdem Eucherium fuiſſe & religione præſtantem, & planè dignum, qui in Epiſcopum aſſumeretur, niſi bigamiæ impedimentum obſtitiſſet, idem Sidonius fidem facit, & quidem publicè, dum pro concione laudans etiam à nobilitate Simplicium à ſe electum Bituricenſem Archiepiſcopum, hæc habet [e]: *Illuſtris in vtraque conuerſatione proſapia, aut Epiſcopis floruit, aut Præfectis: ita ſemper huiuſmodi aut humanum, aut diuinum dictare ius vſus fuit. Si verò perſonas ſuam tractatu conſultiore penſemus, inuenimus illum tenere iſtic inter ſpectabiles Principes locum. Sed dicitis viros Eucherium aut Pannichium illuſtres haberi ſuperiores: quod hactenùs eos eſſe putatos; ſed præſentem iam modò aut cauſam illi ex canone non requiruntur, qui ambo ad ſecundas nuptias tranſierunt.* hæc Sidonius de Eucherio viro clariſſimo, quem non alium quidem à dicto Eucherio Senatore fuiſſe putamus.

DE EVCHERII PRÆSTANTIA

e Sido. l. 7. epiſt. 9.

XVIII. Quod verò ad eius interfectorem Victorium pertinet: ſicut truculentis accidere ſolet hominibus, vt ijdem turpiter emolliantur, eſſluantque carnalibus concupiſcentijs, & libidinibus turpiſſimè obruantur (quod de Herode atque Nerone & alij veteres prodidêre) id ipſum planè de Victorio ſcriptis traditum inuenimus. Etenim de ipſo idem, qui ſupra Gregorius agens, ad finem, quo eius vitæ periodum claudit, iſta habet: *Ipſe verò dum nimium eſſet amore mulierum luxurioſus, & ab Aruernis vereretur interfici, Romam aufugit, ibidemq́; tentans exercere luxuriam, lapidibus eſt obrutus.* hæc Gregorius, qui eius mortem accidiſſe teſtatur ante quatuor annos ab obitu Eurici: in libro autem Miraculorum [f] eumdem Victorium occiſum eſſe tradit apud Romam ab Apollinare nobili Aruernenſi; qui ea de cauſa Mediolanum relegatus, ope S. Victoris martyris diuinitùs eſt liberatus.

f Greg. mira. l. 1. c. 45

XIX. Sed ne perfunctoriè, lector, id tranſeas velim, quod magnam conciliat Aruernenſi Eccleſiæ laudem, nimirùm

ideò populum illum caſtitatis fuiſſe cultorem, vt deditus impudicitijs Præfectus nonniſi fugâ ſibi conſultum eſſe putaret, quò pudicos Aruernenſes in ſeipſum tumultuantes euaderet. Certè quidem virginitatis cultum hâc ætate in ea Eccleſia floruiſſe, tum quæ Sidonius, tum quæ Gregorius poſteris tradiderunt, declarant exempla. Et in primis quod ad Sidonium ſpectat, mirificè laudat, ſcribens ad Aprum Aruernenſem ciuem, Frontinam virginem verbis iſtis [a]: *Sed & matertera tua hinc, & hinc fuit ſanctior Frontina virginibus, iam verebatur mater, pater venerabatur, ſummæ abſtinentiæ puella, ſummi rigoris, ac fidei ingentis, ſic Deum timens, vt ab hominibus timeretur.* hæc Sidonius. Sed accipe ex Gregorio duobus præclaris hæc ipſa de cultu illibatæ virginitatis Eccleſiæ Aruernenſis declarata exemplis: ait enim [b]:

a Sido. l. 4. epiſt. 21.

b Greg. Tur. de Glor. conſeſ. c. 32.

XX. *Duos fuiſſe apud Aruernum, virum ſcilicet & puellam, refert antiquitas, qui coniuncti coniugio, non coitu & in vno ſtratu quieſcentes, non ſunt ab alterutro poluti in voluptate carnali: poſt multos verò annos, cùm eis eſſet latenter vita caſtiſſima, ex conſenſu pari vir tonſuratus ad clericatum, puella verò religioſum induit veſtimentum. Factum eſt autem, vt impletis diebus, illa migraret à ſæculo: denique vir eius, præparatâ ſepulturâ exhibuit corpuſculum ad ſepeliendum. Cumq; eam ſepulchro reconderet, arcanum, quod inter eos conuenerat, eleuatis manibus ad cœlum pandit, dicēs: Gratias tibi, rerum omnium artifex, ago, quòd ſicut mihi eam commendare dignatus es, ita tibi reddidi ab omni voluptatis contagio impollutam. At illa ſubridens ait: Sile, ſile vir Dei; quia non eſt neceſſe fatearis noſtrum, nemine interrogante, ſecretum. Poſt hæc, obtecta opertorio, receſſit.*

XXI. *Non poſt multum verò tempus & ipſe migrauit à ſæculo, ſepultusq; eſt in loco ſuo. Erat autem in vno quadam baſilica, ſed è diuerſis parietibus vtrumque ſepulchrum habebatur, & vnum quidem ad Meridiem, alterum ad Aquilonem. Manè autem facto, inuenta ſunt pariter eſſe ſepulchra, quæ vſque hodiè ſic perdurant: idcirco nunc incolæ Duos Amantes vocitant, & ſummo venerantur honore.* hæc ipſe, quæ ſecundum ea facta eſſe noſcuntur, quæ ſuperiùs ſuis locis ex Tertulliano & alijs dicta ſunt, nempe frequentia fuiſſe in Eccleſia vera coniuga, ſed quo ad commixtionem corporum ſimulata, dum frequentes eſſent reperiri in coniugali conſortio virgines. Sed & dignum pariter exiſtimamus, vt in Annales inferetur exemplum de alia eiuſdem ciuitatis ſancta virgine, quam & publicæ Eccleſiaſticæ tabulæ ſcriptam retinent, & Catholica Eccleſia anniuerſario cultu proſequitur. Georgia huic nomen fuit, de qua iſta Gregorius [c]:

c Greg. de Glor. conſeſſ. c. 34.

XXII. *Fertur etiam fuiſſe in ea vrbe puella quædam religioſa atque deuota Deo: quæ in rure commanens, quo ab vrbica populatione ſummota liberiùs dignas Deo laudum hoſtias exhiberet, quotidie autem ieiunijs & orationibus inſiſtebat. Factum eſt igitur, vt migrans ab hoc mundo, ad baſilicam oppidi causâ ſepeliendi portaretur: Verùm vbi leuato feretro corpus per viam ferri cœpiſſet, adueniens grex magnus columbarum ſuper eam volare cœpit, atque huc illuc volitando ſequi quò hæc à proximis ferebatur. Quâ in baſilica dilatâ, grex totus ſuper tectum ædis ipſius viſus eſt conſediſſe: Illaq; ſepulta ad cœleſ euolauere columbæ. Vnde non immeritò Georgia nuncupata eſt, quæ ſic exercuit mentem culturâ ſpiritali, vt adepto virginitatis ſexageſimi fructûs prouentu, egrediens de ſæculo, cæleſtibus honoraretur exequijs.* hæc Gregorius, à nobis hic opportunè relata, occaſione Victorij Ducis & Comitis, hoc anno præfecti cum alijs populis etiam Aruernenſibus, impudicâ vitâ eamdem nobilem Eccleſiam labefactare non verentis. At quod dicit debitum virgini ſexageſimi fructûs prouentum; id ea de cauſa, quòd centeſimum putauit martyri conuenire. Porrò ipſius Georgiæ virginis votiua celebritas in Eccleſia Occidentali quintodecimo Kalendas Martias annis ſingulis agitur. At de rebus Gallicis ſatis.

XXIII. De Orientalibus verò nihil hoc anno prætereà, niſi quòd Marcellinus de hoc prodigioſo terræmotu, quo Conſtantinopolitana ciuitas agitata eſt, habet [d]: *Vrbs regia Conſtantinopolis aſſiduo terræmotu quaſſata, magnoperè ſeſe afflictam deplanxit: ambæ Troadenſes porticus cadunt: aliquanta Eccleſiæ vel ſciſſæ ſunt, vel collapſæ: ſtatua Theodoſij Magni in foro Tauri ſuper cochlidem columnam poſita corruit, duabus fornicibus eius ſori collapſis. Hunc formidoloſum diem Byzantij celebrant octauo Kalēdas Octobris.* hæc Marcellinus: quem ſubdubitamus errore lapſum, dum quod fuit terræmotus ſub Proclo monumentum (dicta enim die habent eius memoriam Græcorum Menologia) ipſe poſteriori huic adſcribit terræmotui: ſed & Cedrenus ad aliud tempus refert. Quouis anno id acciderit, certè nonniſi magnorum malorum cōſtat fuiſſe prænuncium; cùm non ſolùm ciuitas ipſa Conſtantinopolitana, ſed totus planè Orbis ex Eutychianorum turbis grauiori motu concuſſus ſit. Sed ad res anni ſequentis tranſeamus.

d Marcell. in Chro. ſub huius anni Conſſ.

IESV CHRISTI
Annus 481.

SIMPLICII PAP. Annus 11. — ZENONIS IMP. 8. ODOACR. REG. 6.

CHRISTI annus quadringenteſimus octogeſimus primus Placidum Conſulem habuit: quo periclitanti ſub gladio Gothico Imperio Orientali, & ipſi Conſtantinopolitanæ ciuitati in diſcrimen adductæ Deus improuiſo caſu ſubuenit. Rem geſtam ita narrat Euagrius [e]: *Per idem tempus Theodoricus Scytha genere contra Zenonem arma ferre parat, & copijs ſuis in Thracia collectis, bellum gerit aduerſus Zenonem: agrisq; omnibus, qui ante pedes iacebant vſque ad oſtium Ponti vaſtatis, parum aberat, quin Conſtantinopolim cepiſſet, niſi quidam ex illius maximè neceſſarijs vehementer erga eum offenſi conſilium de illo interimendo iniuiſſent. Qui cùm ſuorum intellexiſſet maleuolentiam, retulit pedem, atque non adeò multò poſt in mortuorum numerum adſcriptus eſt. Verùm quo genere mortis occubuerit dicam quod ita habet. Pro caſtris eius haſta cuſpide bifidâ in ſublime ſuſpenſa fuit more barbarico. Deinde corpus ſuum agitare, exercereq; cupiens, equum ſibi adduci iubet. Tum abſque mora (cuius etiam in alijs quoque rebus gerendis impatiens eſſe ſoles) in equum inſilijt. Equus autem, vtpote indomitus & ferox, cùm nondum Theodoricus pedibus vtrinque ritè diſpoſitis firmè inſideret, pedes anteriores tollit in ſublime, ac poſterioribus ſolùm inſiſtit rectus: adeò vt Theodoricus cum magna contentione cum eo luctaretur, & neque auderet eum freno, ne in ipſum caderet, retrahere, neque adhuc in ſella firmè ſederet; huc illucq; ſic voluntaretur, vt haſtæ ſuſpenſæ cuſpidem vehementer agitaret: quæ in eum impactus, latus grauiter vulnerauit. Inde igitur lecto coactus decumbere, paucis poſt diebus ex eo vulnere perijt.* hucuſque Euagrius. I.

e Euag. l. 3. c. 25.

THEODORICI TRIARII OBITVS.

Id quidem hoc anno factum eſſe, Marcellinus teſtatur in Chronico, huncque eſſe Theodoricum Triarij filium tradit, eumque perueniſſe vſque ad Anaphum locum ad quartum lapidem Conſtantinopoli diſtantem, inde verò in Illyricum paraſſe iter, cùm eo modo morte præuentus eſt. Ex quibus Iordanum, alias Iornantem dictum, redarguas, dum nō Theodoricum Triarij filium fuiſſe narrat, ſed Valemirum Amalum Gothorum Regem fratrem Theodomiri patris Theodorici Amali, qui hoc anno in Gothorum regnum ſucceſſit: *Quem* (inquit Euagrius) *Zeno Imperator, Euocariâ deſtinatâ, ad ſe in vrbem Conſtantinopol. venire præcepit, dignoq; ſuſcipiens honore, inter proceres ſui Palatij collocauit. Et poſt aliquod tempus, ad ampliandum honorem eius in arma, eum ſibi filium adoptauit, de ſuisq; ſtipendijs triumphum in vrbe donauit.* ſed id factum eſt, cùm rebellantes Zenoni domeſticos vicit in Oriente: quæ omnia prætererunt Iordanum. At agendum erit in his ſuo loco inferiùs. II.

THEODORIC AMALVS VOCATVS A ZENONE.

Hoc eodem anno, quo numeratur Hunerici Wandalorum Regis quinquennium, biennium verò ante excitatam diram perſecutionem aduerſus Africanam Eccleſiam, Deus (ſicuti olim vidimus factum temporibus ſanctiſſimi Cypriani Epiſcopi) multis ſignis futuram perſecutionem (vt Victor ait) pluribus demonſtrauit, quo ſe cuncti præpararent ad pugnam. At quænam illa fuerint his ipſe verbis enarrat [f]: *Ante perſecutionis tamen tempeſtatem, multis præeuntibus viſionibus & ſignis, imminens demonſtra-* III.

DE FVTVRA PERSECVTIONE PRÆSAGIA.

f Victor. de perſecut. Vandal. lib. 2.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN